

Arrest

nr. 267 724 van 3 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2021 in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar pupil X heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 augustus 2021 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar pupil, bijgestaan door advocaat L. LUNDAHL *loco* advocaat J. SCHELLEMANS en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De pupil van verzoekster kwam op 18 december 2019 vanuit Schiphol toe op het Belgische grondgebied.

1.2. De pupil van verzoekster diende op 21 februari 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*).

1.3. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen trof op 21 februari 2020 een beslissing tot niet-inoverwegingneming (bijlage 19*quinquies*) van de in punt 1.2. vermelde aanvraag.

1.4. De pupil van verzoekster diende op 12 mei 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar minderjarige neef, die Nederlands staatsburger is.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 5 oktober 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.6. Op 5 oktober 2020 werd de pupil aangemeld als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en op 6 oktober 2020 werd verzoekster door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie aangewezen als voogd.

1.7. De pupil van verzoekster diende op 12 januari 2021 voor de derde maal een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar minderjarige neef.

1.8. Eveneens op 12 januari 2021 diende verzoekster voor haar pupil een aanvraag in om machtiging tot verblijf als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in toepassing van artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof ingevolge de in punt 1.7. vermelde aanvraag op 28 juni 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 19 augustus 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Verzoekster werd hiervan op 14 september 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan B.(...) A.(...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven aan

B.(...) C.(...) K.(...)

geboren op (...) te (...) ((...))

van Surinaamse nationaliteit

verblijvende te (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene is in het bezit van een Surinaams paspoort N° (...), afgeleverd te Paramaribo op 04/06/2019 en geldig tot 04/06/2024 + visum N° (...), geldig van 17/12/2019 tot 31/01/2019 en binnenkomststempel Amsterdam Schiphol dd. 18/12/2019.

Op 17/12/2019 verlaat betrokkene Suriname onder begeleiding van een stewardess. Op 18/12/2019 landt ze op Schiphol, Nederland. Haar familie, wonende in België, staat haar op te wachten aan de luchthaven. Diezelfde dag komt Ch.(...) per trein aan in België. Ze woont er sinds haar aankomst bij haar maternale tante, B.(...) N.(...) E.(...) (OVNR (...) - Surinaamse nationaliteit - in het bezit van een F-kaart, geldig tot 18/11/2025). Op 12/05/2020 wordt er een aanvraag tot vestiging ingediend in hoedanigheid van een gezinslid. Bureau Gezinshereniging van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) weigert deze aanvraag en levert dd. 05/10/2020 een bijlage 20 (zonder bevel het grondgebied te verlaten) af. Diezelfde dag wordt betrokkene gemeld bij de cel Kwetsbaren van de DVZ. Deze laatste gaat over tot het opstellen van een signalementsfiche en meldt betrokkene bij de Dienst Voogdij. Op 06/10/2020 wordt mevrouw B.(...) A.(...) aangesteld als voogd.

Op 12/01/2021 dient de voogd een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het Koninklijk Besluit van

08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in haar aanvraag vermeldt ze het volgende: Ch.(...) is geboren in Frans-Guyana en heeft haar vader nooit gekend. Ze leefde samen met haar moeder in Suriname. Deze heeft onvoldoende maturiteit en verantwoordelijkheid om voor haar dochter te zorgen. Ze leeft met weinig waarden en normen en zou deze zeker niet kunnen overbrengen aan haar kind. Dit zorgde ervoor dat Ch.(...) niet veilig was. Zo heeft de moeder haar dochter een hele tijd bij haar moeder in Frans-Guyana achtergelaten en in 2019 liet ze haar dochter achter bij een nicht in Suriname. Het constant wisselen van woonplaats en school + de onzekerheid wat er zou gebeuren en wie er voor Ch.(...) zou zorgen, maakte het kind erg bang. Tante N.(...), zus van de moeder die in Antwerpen woont, is uiteindelijk naar Suriname gereisd om haar nichtje op te halen en bracht haar via Schiphol op 19/12/2019 mee naar België zodat zij voor het kind kon zorgen door haar een veilige en zekere toekomst/opvoeding te geven. De moeder van Ch.(...) woont momenteel in bij haar vader te Paramaribo. Er is regelmatig telefonisch contact tussen moeder en dochter. Bij het vertrek van Ch.(...) liet de moeder bij de notaris een toestemming opstellen waarin ze haar zus N.(...) de toestemming geeft om voor haar dochter te zorgen. Ch.(...) voelt zich goed bij tante N.(...) en hoopt dat ze er eindelijk haar vaste thuis heeft gevonden.

Bij de aanvraag voegt de voogd volgende stukken toe: een kopie van het paspoort en visum + reisstempels, een schoolattest, de geboorteakte en de notariële akte waarin de moeder tante N.(...) de toestemming geeft om voor haar dochter te zorgen.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 wordt betrokkene samen met haar voogd uitgenodigd voor een gesprek op 25/02/2021.

Tijdens dit interview is ook tante N.(...) aanwezig. Ch.(...) vertelt dat ze in Suriname samen met haar moeder, maternale grootvader, tante R.(...) + zoontje J.(...), oom S.(...) en diens vriendin + hun dochter, oom N.(...) en oom R.(...) woonde (deze 2 laatste wonen ondertussen ook in België). Hun woning bestond uit 2 verdiepingen, 4 slaapkamers, een keuken, een woonkamer, een badkamer en een tuin. Betrokkene deelde een slaapkamer met haar moeder. De woning beschikte over stromend water, elektriciteit, internet en er was een tv aanwezig. Er was voldoende eten en kleding. In Suriname ging ze alle dagen naar de OSRA Tamenga school. Ze zat er in het 4de leerjaar, behaalde goede resultaten en had er veel vriendjes. Betrokkene verklaart dat de kinderen soms alleen thuis waren, het oudste kind was 10 jaar. Het waren de moeder en tante N.(...) die besloten dat Ch.(...) naar België zou komen. De reden hiervoor was omdat ze vaak alleen thuis was en ze vaak bij vriendinnen van haar moeder moest logeren. Ze kwam alleen per vliegtuig naar Nederland. Op de luchthaven stonden tante N.(...), oom N.(...) en oom R.(...) haar op te wachten. Na een hapje te eten, kwamen ze per trein naar Antwerpen. De reis werd betaald door de biologische vader. Betrokkene verklaart zich goed te voelen in België. Ze woont samen met haar tante N.(...) en haar kinderen J.(...) en J.(...). Ook oom R.(...) en oom N.(...) wonen er. Ze deelt een kamer samen met tante N.(...). Ze gaat alle dagen naar school, zit in het 4de leerjaar en doet het goed op school. Omwille van de genomen coronamaatregelen komen er geen vriendjes spelen of gaat ze momenteel niet bij vriendjes spelen. Ch.(...) geeft aan haar moeder te missen. Als ze mag kiezen, wil ze in België blijven maar dan wil ze ook haar moeder naar België toveren. Wanneer de DVZ beslist haar terug te sturen, wil ze terug bij haar moeder gaan wonen omdat ze haar mist. Wanneer de DVZ beslist dat ze in België mag blijven, zou ze zich goed voelen.

Na het interview vraagt tante N.(...) of ze het een en het ander mag toelichtingen. Ze verklaart dat M.(...), de moeder van Ch.(...), haar na de geboorte heeft afgestaan aan een nicht in Guyana. Omdat de tante hiermee niet akkoord ging, verplichtte ze haar zus om Ch.(...) terug te halen. Wanneer de tante naar België verhuisde, bracht moeder M.(...) haar dochter naar een zekere C.(...) in Frans-Guyana. De tante maakte duidelijk dat ze hier niet mee akkoord ging en verplichtte haar zus om Ch.(...) terug te halen. Later liet ze Ch.(...) opnieuw achter, deze keer bij hun moeder (maternale grootmoeder van Ch.(...)). Ook hier ging de tante niet mee akkoord. Hun moeder woonde namelijk in een getto buurt en verkocht er alcoholische dranken. N.(...) ondernam verschillende pogingen om haar nichtje, Ch.(...), naar België te krijgen maar beschikte niet over de nodige documenten. Ze maakte ondertussen wel geld over aan haar zus voor de zorg van Ch.(...) maar deze gebruikte het voor andere doeleinden. In 2019 ging tante N.(...) naar Suriname. Moeder M.(...) maakte, met behulp van hun vader, de nodige documenten in orde. N.(...) zal haar zusje blijven helpen maar was bang dat het verkeerd zou gaan met Ch.(...). Ze heeft ook steeds gezegd tegen Ch.(...) dat ze van haar moeder moet houden ook al is ze speciaal. De tante maakt eveneens duidelijk dat de moeder niets onder druk heeft gedaan, Ch.(...)'s moeder is niet achterlijk, ze leeft gewoon anders, ze is losbandig.

Betrokkene wordt op 02/03/2021 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden en dit met het oog op verder onderzoek naar de duurzame oplossing.

Om duidelijkheid te krijgen over de familiale en sociaal-economische situatie van de moeder in Suriname wordt erberoep gedaan op een advocatenbureau in Suriname - Paramaribo, Stichting AvondRechtPou

(SARP). Zij voeren in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken een uitgebreid onderzoek en spreken met diverse partijen. Op basis van hun interviews en bezoeken stellen zij een rapport op dat werd overgemaakt aan de DVZ op 16/06/2021. (toegevoegd aan administratief dossier dd. 17/06/2021). In het rapport staan volgende objectieve vaststellingen:

- Ch.(...) is geboren in Frans-Guyana op 06/01/2011 (moeder M.(...) was toen 21 jaar). Wanneer Ch.(...) 6 à 7 maanden oud is, reizen moeder M.(...) en haar dochter naar Suriname. In Suriname wordt Ch.(...) opgevangen door haar maternale grootmoeder wanneer moeder M.(...) naar de avondschool gaat. Na het 2de kwartaal van de 3de klas vertrekt moeder M.(...) samen met haar dochter terug naar Frans-Guyana. Op 24-jarige leeftijd keert mama M.(...) terug naar Suriname en laat haar dochter achter bij haar nicht, M.(...).

Tante N.(...) gaat hiermee niet akkoord en vraagt haar zus om Ch.(...), toen +/- 2 jaar, terug te halen. Sinds mama M.(...) haar dochter is gaan halen, woont Ch.(...) in Suriname. December 2019 komt Ch.(...) naar België onder begeleiding van een stewardess.

- In Suriname woonde Ch.(...) aan de (...) no 38. Hier woonden moeder M.(...), grootvader B.(...) A.(...), tante R.(...) en haar zoon J.(...) (10 jaar), oom S.(...) met zijn vrouw + zoon J.(...) en dochter D.(...) (beide 8 jaar). De woning is eigendom van de grootvader en bestaat uit 3 slaapkamers. Er is een ruimte bijgebouwd, hier wonen oom (...) met zijn vrouw en kinderen.

- Moeder M.(...) werkt sinds 2 jaar bij de RGD als schoonmaakster van 7h00 tot 15h00. Ze ontving in mei 2021 een brutosalaris van SRD 2139,06. Na aftrek van de nodige kosten krijgt ze SRD 1297,82 in handen. Ze heeft ook een partner, J.(...) M.(...), die ze ongeveer 4 jaar kent. De partner verzorgt de moeder. Hij is niet inwonend aan de Emielaan maar is wel gekend bij Ch.(...) en omgekeerd.

- Ch.(...) wordt omschreven als een pienter kind. Ze was 3 jaar toen ze werd gescreend voor een project schoolrijpe kinderen. Ze slaagde voor deze screening en werd geplaatst op een voorschool. Na haar kleuterperiode zat ze op de Openbare School, RA Tammengaschool. Ze zat er in de 4de klas, 15de kwartaal, toen zij in december 2019 met toestemming van moeder M.(...) naar België vertrok. Na schooltijd had Ch.(...) speelmomenten met haar neefjes en nichtjes.

- Moeder M.(...) heeft vrijwel dagelijks telefonisch contact met haar dochter. Nu vindt Ch.(...) naar school gaan in België leuk maar dat was eerder niet het geval, zij moest wennen aan het klimaat in België. Tijdens de gesprekken vraagt Ch.(...) steeds wanneer haar moeder naar België komt. De moeder weet dat haar dochter haar mist en zij mist ook haar dochter. Moeder M.(...) wil graag naar België komen. Ook met tante (...) heeft Ch.(...) minstens 3x per week contact.

- Moeder M.(...) wordt door haar vader, zus en ex-partner omschreven als lief, opvliedend, druk, eigenwijs, koppig en schreeuwt vaak. Ze houdt van uitgaan.

- Bij een eventuele terugkeer zijn zowel mama M.(...), de grootvader als tante (...) bereid Ch.(...) terug op te vangen en haar te voorzien in adequate opvang en verzorging.

- Tante N.(...) was ten tijde Ch.(...)'s verblijf in Suriname als een 2de moeder voor haar. Zij nam als het ware de zorg van moeder M.(...) over. Na het vertrek van tante N.(...) naar België, stuurde zij zelfs geld en spullen voor Ch.(...) naar Suriname.

- Vader M.(...) verklaart Ch.(...) niet te kennen en geen band met haar te hebben. Hij heeft wel vernomen dat hij haar vader is maar twijfelt hieromtrent. Hij heeft geen contact met Ch.(...) en wil dit zo houden. Hij bevestigt dat hij de kosten voor het ticket van Ch.(...) heeft gedragen, hetgeen niet wil zeggen dat het geld hiervoor uit zijn eigen zak is geput. Bij een terugkeer kan Ch.(...) niet bij hem gaan wonen gezien hij geen band met haar heeft. Hij zegt eveneens dat hij nooit voor haar heeft verzorgd en dus niets te zeggen heeft over haar leven of toekomst.

De voogd wordt op 06/07/2021 in kennis gesteld van deze resultaten. Op 15/07/2021 maakt zij volgende opmerkingen over:

- De bevindingen van het {huisbezoek stemmen perfect overeen met de verklaringen.

- Het is duidelijk dat de vader van Ch.(...) zijn dochter niet kan opvangen. Hij betwist zelfs het vaderschap.

- Met betrekking tot de levensomstandigheden in Suriname: het gaat om een te klein huis voor te veel mensen. Moeder en dochter deelden een kamer.

- Uit het verslag blijkt dat Ch.(...) eigenlijk niet gewenst was. Moeder M.(...) raakte onverwachts en vrij jong zwanger en durfde dit niet te vertellen aan haar familie. Ze heeft het kind dan maar achtergelaten bij een ver familielid in een ander land. Moeder M.(...) wilde haar dochter dus niet zelf opvoeden. Het is door de interventie van de tante in België dat Ch.(...) werd teruggehaald. Uit het verslag blijkt ook dat tante N.(...) sindsdien de zorg opneemt. Na haar verhuis naar België stuurde ze geld en speelgoed. Zowel tante R.(...), de opa als moeder M.(...) hebben liever dat Ch.(...) wegblijft en zijn niet geïnteresseerd om haar terug op te vangen, tenzij het echt moet. Eigenlijk is tante N.(...) de enige die zich van het begin steeds heeft bekommerd om Ch.(...).

- Een belangrijk element met betrekking tot de mogelijkheden van de familie om Ch.(...) op te vangen is het feit dat tante N.(...) ook haar eigen broers opvoedt. N.(...) zorgt voor hun onderhoud en studies. De

grootvader en grootmoeder zijn nooit in staat geweest om hun eigen kinderen op te voeden. Doordat de ouders niet voor hen konden zorgen, heeft N.(...) deze rol op zich genomen. De kans is dus onbestaande dat de grootvader de zorg van Ch.(...) op zich zal nemen. Dit verantwoordelijkheidsgevoel van N.(...) strookt ook met haar eis om Ch.(...) terug te halen uit Frans-Guyana en de uiteindelijke beslissing om haar zelf in huis te nemen toen ze zag dat het geld dat ze stuurde niet voor Ch.(...) werd gebruikt.

- Moeder M.(...) wordt door iedereen op dezelfde manier beschreven: iemand onbetrouwbaar die haar kind achterlaat bij anderen om zelf te verdwijnen. Iemand met een moeilijk karakter, beetje losbandig, niet in staat om de zorg van een kind op te nemen en dat eigenlijk niet wil. Ze zou amper thuis zijn, al 4 jaar heeft ze een partner maar niemand van de familie kent deze man. Ze zou dagen verdwijnen naar feestjes, ... Ch.(...), N.(...) en tante (...) verklaren dat dit ook het geval was toen Ch.(...) nog thuis was. Los van de keer dat ze Ch.(...) had achtergelaten in Frans-Guyana, werd ze eigenlijk ook in Suriname grotendeels opgevangen door de andere familieleden, en dit tegen hun zin.

- Aan de verklaringen van de moeder kan slechts een beperkt gewicht worden gehecht. Het is belangrijker om te kijken naar hoe anderen (en vooral haar familie) haar gedrag beschrijven, aangezien dit meer zegt over haar capaciteit om de zorg op te nemen voor Ch.(...). De moeder zal haar eigen bijdrage hoogstwaarschijnlijk wel beter voorstellen dan het werkelijk is. Iedereen verklaart eigenlijk hetzelfde, en dit volledig los van elkaar. Er is dan ook geen enkele reden om te twijfelen aan de verklaringen van Ch.(...) en haar tante.

- Voor Ch.(...) is het duidelijk, ze wil niet terugkeren naar Suriname. Ze ziet en hoort haar mama regelmatig via sociale media en ze houdt heel veel van haar maar ze is ervan overtuigd dat haar mama niet voor haar kan zorgen. Ch.(...) is gelukkig in België en vormt een gezin met haar tante N.(...) en diens 2 zoontjes. Het wachten/hopen op de bevestiging op definitief verblijf in België bezorgt Ch.(...) spanningen. In Suriname gaat het steeds moeilijker. N.(...) probeert meer en meer geld en goederen te sturen. Sinds de nieuwe regering blijft de waarde van de Surinaamse Dollar dalen en stijgen de prijzen. 1 Surinaamse Dollar is nog maar 006 Euro waard. De economie gaat er sterk achteruit.

Conform 61/19 van de wet van 15/12/1980 dient de voogd op 02/058/2021 een aanvraag in voor de verlenging van het Al van haar pupil. Ze vermeldt in haar aanvraag dat Ch.(...) nog steeds bij haar tante N.(...) en haar 2 kinderen woont en dat de 2 broers van N.(...) nu ook een eigen appartement hebben (in dezelfde blok). Dit geeft iedereen meer ruimte, privacy en toch hebben ze nog steun en hulp bij elkaar wat betreft taken, financiële hulp en vooral opvang voor de kinderen als N.(...) moet werken. N.(...) is op zoek naar een huis waar ze allemaal samen kunnen wonen maar dit is moeilijk te vinden. Ch.(...) heeft nog steeds verschillende malen per week contact met haar moeder en familie in Suriname. Ze kan elk moment, dat ze er behoefte aan heeft, met haar moeder praten via videocall en ze doet dit regelmatig. Ch.(...) ziet haar moeder graag en ook mama M.(...) ziet Ch.(...) graag maar ze heeft te weinig maturiteit en kan het niet opbrengen om voor Ch.(...) te zorgen.

Ch.(...) is door de tijd dat ze in België verblijft er meer en meer van overtuigd dat ze in België wil blijven. Ze is er zich van bewust dat ze in België kansen en mogelijkheden krijgt die ze in Suriname nooit zal krijgen. De familie in Suriname is N.(...) dankbaar dat ze voor Ch.(...) en haar 2 broers zorgt maar zegt ook dat het niet N.(...)'s verantwoordelijk is om heel de familie te redden. Momenteel gaat de economie in Suriname meer en meer achteruit. N.(...) voelt zich genooddaakt om elke maand meer en meer geld te sturen om de familie in Suriname te helpen. Ch.(...) gaat graag naar school en is een goede, ijverige en voorbeeldige leerling en heeft ondertussen veel vrienden gemaakt op school. Na school volgt ze lessen "drama" en tijdens de zomervakantie zal ze deelnemen aan een creatief kamp. De voogd is ervan overtuigd dat de duurzame oplossing van Ch.(...) in België ligt samen met haar tante N.(...).

Ze voegt bij haar aanvraag een schoolattest toe dat aantoonde dat Ch.(...) reeds is ingeschreven voor het 5a' leerjaar aan de Basisschool "De Pijl" in Antwerpen.

Rekening houdend met de resultaten van het onderzoek ter plaatse, de verklaringen van zowel betrokkene als tante N.(...) en na grondige analyse van het dossier, kan er niet gesteld worden dat de duurzame oplossing voor betrokkene in België ligt.

Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. De vreemdelingenwet dient in eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgische grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Er bestaat geen twijfel dat er nog steeds mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst en dit bij de moeder, B.(...) M.(...) H.(...). Zij is gelokaliseerd (adres: (...) no 38 te Paramaribo) en er is meerdere malen per week contact via videocall (+(...)). Dat de moeder onvoldoende maturiteit geniet, geen verantwoordelijkheidszin en weinig waarden en normen heeft, kan worden aangenomen maar dit feit op zich is onvoldoende om te stellen dat daarvoor de duurzame oplossing niet zou liggen in het land van herkomst. De moeder kan immers rekenen op een uitgebreid familiaal netwerk die allen onder

hetzelfde dak wonen in Suriname. Conform artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind is er geen enkele bevoegde instantie die beslist heeft dat een scheiding tussen de ouder(s) en kind dient opgelegd te worden. Een scheiding met de ouders kan slechts in geval van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling gerechtvaardigd worden. De moeder is nog steeds verantwoordelijk voor de zorg en opvang van haar minderjarige dochter, net zoals zij dit gedaan heeft in het verleden tot aan haar komst naar België met behulp van haar familie. General Comment nr.14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK onderstreept nogmaals het belang van de eenheid van het gezin, die dient hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en benadrukt vervolgens dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden in uitzonderlijke gevallen, hetgeen hier niet aan de orde is.

Met betrekking tot de voorgelegde notariële akte dd. 02/03/2020 waarbij de moeder toestemming geeft aan haar zus om voor haar dochter Ch.(...) te zorgen, dient te worden opgemerkt dat deze geen enkele juridische waarde heeft en aldus op geen enkele wijze het recht op een verblijf in België opent. Evenmin ontslaat deze akte de moeder uit haar ouderlijke macht.

Uit de reactie van de voogd op het onderzoeksrapport ter plaatse evenals als uit haar aanvraag 61/19 blijkt dat socio-economische redenen onder meer aan de basis liggen van de wens tot een verder verblijf in België. Hoewel economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing stelt art. 61/17 uitdrukkelijk dat de gezinshereniging als duurzame oplossing overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden, voorrang krijgt. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien. Dat er sprake is van een moeilijke economische situatie wordt niet ontkend maar dit verantwoordt geen scheiding tussen moeder en kind. Bovendien konden de moeder en haar familie in het verleden rekenen op de financiële hulp van tante N.(...) uit België en kunnen deze nog steeds rekenen op haar hulp. Niets wijst erop dat deze hulp in de toekomst niet kan verdergezet worden.

Hierbij dient toegevoegd dat de moeder sinds 2 jaar werkt als schoonmaakster en sinds +/- 4 jaar een relatie heeft met een zeker J.(...) M.(...), de moeder verzorgt/onderhoudt.

Tenslotte kan, overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet, gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar haar moeder zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Ch.(...) geeft duidelijk aan haar moeder te missen. De moeder verklaart tijdens haar gesprek met het SARP dat ze haar dochter graag ziet en dat ze meermaals per week telefonisch contact hebben met elkaar. Concluderend kan dus gesteld worden dat er sprake is van een gezonde moeder/dochter relatie dewelke perfect kan worden verdergezet in Suriname. Bovendien kunnen moeder en dochter rekenen op een uitgebreid familiaal netwerk, die allen onder hetzelfde dak wonen. Hierbij dient opgemerkt dat ook de tante in België rekent op de hulp van haar familiaal netwerk in België aangaande de opvang van de kinderen hetgeen aantoont dat hulp krijgen/vragen niet abnormaal is. Het gegeven dat ze er een kamer moet delen met haar moeder zal geen probleem vormen in de toekomst gezien ze in België eveneens een kamer deelt met tante N.(...).

Gezien de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van haar verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit het artikel 8 EVRM gezien zij voor haar komst altijd samen met haar moeder in Suriname verbleven heeft en dus weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten bij haar moeder. Dat tante N.(...) een belangrijke rol speelde en nog steeds speelt in haar leven, wordt niet ontkend. Doch weegt dit niet op tegen de moeder/dochter relatie dewelke duidelijk aanwezig is in het gezin.

Rekening houdend met bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Suriname voorop alwaar zij kan herenigd worden met haar moeder.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan de voogd voor zijn pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 61/14, 61/18, 74/13 en 74/16 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

"1. Op 4 februari 2019 diende verzoekster een aanvraag in zoals voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Deze procedure heeft tot doel om te kijken waar de duurzame oplossing ligt voor een minderjarige.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet voorziet drie mogelijke zogenaamde duurzame oplossingen voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen:

"hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden; hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet; "

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terug keer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. [...]"

Het is bijgevolg de taak van verwerende partij om een individueel onderzoek te voeren naar de duurzame oplossing. Een bevel tot terugleiding kan pas worden afgeleverd indien vaststaat dat de duurzame oplossing de terugkeer naar of gezinshereniging in een ander land is. Zolang er twijfel bestaat dient er overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet een verblijfsvergunning te worden afgeleverd.

Relevant zijn ook de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet. Hierin worden een aantal voorwaarden geschetst waaraan verwerende partij moet voldoen alvorens een bevel tot terugbrenging kan worden genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet stelt dan weer :

"§2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd en toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid, of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1 ° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen. en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen, of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige. "

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat "[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement".

In artikel 10 van diezelfde richtlijn worden specifieke waarborgen geboden inzake nietbegeleide minderjarigen:

"1. Voordat een terugkeerbesluit tegen een niet-begeleide minderjarige wordt uitgevaardigd, wordt met gepaste aandacht voor het belang van het kind hulp geboden, door bevoegde instanties anders dan de autoriteiten die de terugkeer uitvoeren.

2. Voordat de autoriteiten van een lidstaat een niet-begeleide minderjarige van hun grondgebied verwijderen, overtuigen zij zich ervan dat die minderjarige wordt teruggestuurd naar een familielid, een aangewezen voogd of naar adequate opvangfaciliteiten in het land van terugkeer."

Het Hof van Justitie oordeelde in een recent arrest aan welke eisen dit onderzoek naar het hoger belang van het kind moet voldoen:

"44 Dat artikel 5, onder a), heeft tot gevolg dat wanneer een lidstaat voornemens is krachtens richtlijn 2008/115 een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een nietbegeleide minderjarige, hij in alle fasen van de procedure rekening moet houden met het belang van het kind.

45 Bovendien is in artikel 24, lid 2, van het Handvest bepaald dat bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind een essentiële overweging vormen. Deze bepaling, gelezen in samenhang met artikel 51, lid 1, van het Handvest, bevestigt het fundamentele karakter van de rechten van het kind, mede in het kader van de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal in een lidstaat verblijven.

46 Zoals de advocaat-generaal in punt 69 van zijn conclusie heeft opgemerkt, maakt alleen een algemene en grondige beoordeling van de situatie van de nietbegeleide minderjarige het mogelijk te bepalen wat het 'belang van het kind' is, en een besluit te nemen dat aan de vereisten van richtlijn 2008/115 voldoet.

47 Derhalve moet de lidstaat bij de beslissing omtrent de uitvaardiging van een terugkeerbesluit tegen een niet-begeleide minderjarige terdege rekening houden met meerdere aspecten, zoals de leeftijd, het geslacht, de bijzondere kwetsbaarheid, de fysieke en mentale gezondheid, het verblijf in een pleeggezin, het opleidingsniveau en de sociale omgeving van die minderjarige. [...]

55 Uit deze bepalingen vloeit voort dat de betrokken lidstaat, alvorens een terugkeerbesluit vast te stellen, concreet moet onderzoeken of er voor de betrokken niet-begeleide minderjarige adequate opvang beschikbaar is in het land van terugkeer.

56 Indien die opvang niet aanwezig is, kan tegen die minderjarige geen terugkeerbesluit krachtens artikel 6, lid 1, van die richtlijn worden uitgevaardigd." (HvJ EU, TQ t Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, C-441/19, 14 januari 2021)

Overeenkomstig de geldende regelgeving dient aldus een omvattend onderzoek te worden gedaan naar de situatie van de betrokken minderjarige. Pas als uit dit onderzoek blijkt dat er adequate opvang beschikbaar is in het land van terugkeer, mag een terugkeerbesluit worden uitgevaardigd. Een andere interpretatie zou strijdig zijn met het hoger belang van het kind, en de artikelen 5 en 10 van de Terugkeerrichtlijn.

Deze zienswijze wordt bevestigd door het VN Kinderrechtencomité in haar General Comment N° 6, dat specifiek handelt over de behandeling van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind :

"20. A determination of what is in the best interests of the child requires a clear and comprehensive assessment of the child's identity, including her or his nationality, upbringing, ethnic; cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs. "

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de veiligheid en socio-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid uit het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier :

"84. ... Return to the country of origin shall in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child. Such a determination shall, inter alia, take into account:

the safety, security and other conditions, including socio-economic conditions, awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations;

the availability of care arrangements for that particular child;

the views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers;

the child's level of integration in the host country and the duration of absence from the home country;

the child's right 'to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations' (art. 8):

the 'desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious, cultural and linguistic background' (art. 20)."

Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie over) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd :

"85. In the absence of the availability of care provided by parents or members of the extended family, return to the country of origin should, in principle, not take place without advance secure and concrete arrangements of care and custodial responsibilities upon return to the country of origin."

Uit bovenstaande bepalingen blijkt duidelijk dat de dienst MINTEH ertoe gehouden is om een degelijk en zorgvuldig onderzoek te voeren naar de gezinssituatie in het land van herkomst. Er kan slechts besloten worden dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Suriname indien er garanties zijn met betrekking tot een adequate zorg en opvang.

Daarbij moet cf. het Hof van Justitie onder andere rekening worden gehouden met de leeftijd, het geslacht, de bijzondere kwetsbaarheid, de fysieke en mentale gezondheid, het verblijf in een pleeggezin, het opleidingsniveau en de sociale omgeving van die minderjarige.

2. Verwerende partij meent in de bestreden beslissing dat de duurzame oplossing voor verzoekster bestaat uit een terugkeer naar Suriname. Er zou nog steeds een mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig zijn bij haar moeder B.(...) M.(...) H.(...).

De bestreden beslissing werd echter uiterst voorbarig uitgevaardigd, nu de duurzame oplossing voor verzoekster onvoldoende vastligt. Er kan op basis van de elementen in het dossier onmogelijk worden vastgesteld dat er garanties zijn op adequate opvang en verzorging.

Verwerende partij verwijst naar artikel 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, dat het recht om niet van de ouders te worden gescheiden inhoudt. Hierdoor zou gezinshereniging met de ouders voorrang krijgen bij het bepalen van de duurzame oplossing voor verzoekster. In casu zou de moeder nog steeds de verantwoordelijkheid dragen voor de zorg en opvang van haar minderjarige dochter, en zou zij daarbij hulp krijgen van haar familieleden.

Zoals supra reeds aangehaald, vormt het hoger belang van de minderjarige een doorslaggevende overweging bij het bepalen van de duurzame oplossing. Alvorens een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, dient het hoger belang van het kind geïdentificeerd te worden op basis van een algemeen en grondig onderzoek van de individuele situatie van de minderjarige.

Een terugkeerbesluit kan enkel worden uitgevaardigd indien dit in het hoger belang is van de minderjarige. Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet stelt inderdaad dat bij het bepalen van de duurzame oplossing voorrang moet worden gegeven aan het vrijwaren van de eenheid van het gezin overeenkomstig artikelen 9 en 10 van het IVRK, maar ook aan het hoger belang van het kind.

Ook artikel 9 van het IVRK bepaalt dat "De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten (...) beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. "

Verwerende partij verwijst naar de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent het hoger belang van het kind, waarin vermeld wordt dat de eenheid van het gezin in rekening moet worden gebracht bij de beoordeling van het hoger belang van het kind in gezinsherenigingsprocedures.

In General Comment nr. 6 gaat het VN Kinderrechtencomité dieper in op de specifieke situatie van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en het recht op gezinshereniging:

"81. In order to pay full respect to the obligation of States under article 9 of the Convention to ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their will, all efforts should be made to return an unaccompanied or separated child to his or her parents except where further separation is necessary for the best interests of the child, taking full account of the right of the child to express his or her views (art. 12) (see also section IV (e), "Right of the child to express his or her views freely"). While the considerations explicitly listed in article 9, paragraph 1, sentence 2, namely, cases involving abuse or neglect of the child by the parents, may prohibit reunification at any location, other best-interests considerations can provide an obstacle to reunification at specific locations only.

Ook het Hof van Justitie oordeelde dat een terugkeerbesluit slechts in overeenstemming kan zijn met de Terugkeerrichtlijn indien eerst een omvattend onderzoek wordt gevoerd naar het hoger belang van het kind, en op basis daarvan een beslissing wordt genomen. Het klopt dat voorrang moet worden gegeven aan een hereniging met de ouders. In tegenstelling tot wat verwerende partij doet uitschijnen, kan deze hereniging echter enkel plaatsvinden indien dat ook in het belang is van de minderjarige. Hiertoe dient een grondig en volledig onderzoek naar de situatie te gebeuren.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat het hoger belang van verzoekster een factor is geweest bij de beoordeling, of dat dit überhaupt zelfs onderzocht werd. Doorheen de volledige motivering van de bestreden beslissing, valt namelijk niet één keer een verwijzing terug te vinden naar het hoger belang van verzoekster.

Verwerende partij kan niet volstaan met een verwijzing naar artikel 9 en 10 van het IVRK, maar diende na te gaan of een hereniging met de moeder ook daadwerkelijk in het belang is van verzoekster. Dit geldt in het bijzonder nu verwerende partij zelf verschillende elementen aanhaalt die problematisch zijn (cf. infra), en dat de moeder hulp nodig heeft van haar 'inwonende familieleden' om de zorg voor haar dochter op te nemen.

Zoals verder zal blijken kan op basis van alle elementen in het dossier niet worden besloten dat een terugkeer naar Suriname in het hoger belang van verzoekster is.

Bovendien kan enkel een bevel tot terugbrenging worden afgeleverd indien er garanties op adequate opvang voorhanden zijn. Daartoe dient overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet door verwerende partij aangetoond te worden dat 'de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen'.

Daarbij rust de bewijslast om aan te tonen dat er garanties zijn op adequate opvang bij terugkeer naar Suriname op verwerende partij.

Verwerende partij verwijst naar de resultaten van het family assessment onderzoek dat werd uitgevoerd in Suriname. De conclusies die zij uit dit onderzoek trekt zijn echter bijzonder problematisch (cf. infra).

Uit verschillende elementen in het dossier blijkt dat de nodige garanties overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet op dit ogenblik toch niet voorhanden zijn.

3. Verwerende partij stelt uitdrukkelijk in de bestreden beslissing dat verzoeksters moeder "onvoldoende maturiteit geniet, geen verantwoordelijkheidszin en weinig waarden en normen heeft". Desondanks zou de duurzame oplossing toch in een hereniging bij de moeder liggen, omdat zij kan rekenen op een uitgebreid familiaal netwerk die allen onder hetzelfde dak wonen in Suriname.

3.1. Doorheen de gehele procedure werd duidelijk aangegeven dat verzoeksters moeder zich in het dagelijks leven niet echt bekommerde om haar dochter. Dit blijkt uit de afgelegde verklaringen, en werd bevestigd door de uitgevoerde family assessment.

Verzoeksters moeder raakte ongepland zwanger na een kortstondig avontuur met een bekende Surinaamse zanger. Zij reisde naar Frans-Guyana en trok in bij haar nicht C.(...), die de zorgen voor verzoekster op zich nam.

In de eerste jaren van verzoeksters leven, verbleef zij hoofdzakelijk met haar moeder bij haar nicht C.(...) in Frans-Guyana, met uitzondering van een korte periode waarin haar grootmoeder meereisde naar Suriname en daar voor haar zorgde.

Verzoekster werd bijgevolg telkens door verschillende familieleden verzorgd, behalve door haar eigen moeder. Toen zij twee jaar oud was, liet haar moeder haar ten slotte achter bij een andere nicht in Frans-Guyana, M.(...).

Verzoeksters tante N.(...) (zus van haar moeder) was het hier absoluut niet mee eens, omdat de levensomstandigheden in Frans-Guyana niet goed waren voor haar. Onder druk van haar, werd verzoekster door haar moeder teruggehaald naar Suriname. In Suriname werd verzoekster echter nog steeds niet echt verzorgd door haar moeder.

Verzoeksters moeder zegt zelf dat zij wel voor haar dochter zorgt. Echter, aan deze verklaring kan slechts een beperkt gewicht worden gehecht. Het is logisch dat zij haar effectieve rol ten aanzien van verzoekster wat positiever voorstelt ten opzichte van een onderzoeksbureau in opdracht van de Belgische overheid. Daarbij kan ook geen abstractie worden gemaakt van haar schriftelijke toestemming om verzoekster over te dragen aan de zorgen van haar tante. Dit vormt een duidelijke indicatie van de wens om niet de dagelijkse zorgen voor haar dochter te moeten dragen. Bovendien druist deze verklaring in tegen de verklaringen van alle andere personen die gehoord zijn geweest in onderhavige procedure.

Alle familieleden verklaren namelijk unaniem dat moeder Marisa meer tijd voor haar dochter moet vrijmaken, dat zij regelmatig weggaat van huis, dat zij vaak opvliegend was naar haar dochter toe, dat zij geen verantwoordelijkheid neemt, dat zij houdt van uitgaan en haar dochter daarbij gewoon achterlaat, dat zij niet eens voor een degelijke avondmaaltijd zorgt,

Ook verzoekster gaf aan dat haar moeder vaak tegen haar schreeuwde. Op het ogenblik dat zij uit Suriname vertrok was zij slechts acht jaar oud. Desondanks verklaarde verzoekster dat zij vaak alleen thuis was, omdat haar moeder bij haar vriendinnen zou gaan slapen. Ook wanneer haar moeder wel 'thuis' was, was zij eigenlijk nog steeds vaak buitenshuis te vinden, in de buurt.

De familieleden in Suriname verklaarden dat N.(...) eigenlijk van in het begin de verantwoordelijkheid voor verzoekster heeft opgenomen, zij wordt zelfs omschreven als haar 'tweede moeder'. Na diens verhuis naar België bleef zij geld sturen naar haar familie. Verzoeksters moeder gebruikte dit geld echter niet voor verzoekster, waardoor N.(...) probeerde om zoveel mogelijk spullen op te sturen: speelgoed, kledij en schoolgerief.

N.(...) zorgde er eveneens voor dat haar broer (...) na haar vertrek in het ouderlijk huis ging wonen met zijn gezin. Zo zou verzoekster minstens elke dag een degelijke maaltijd krijgen.

Verwerende partij lijkt deze situatie niet te betwisten in de bestreden beslissing, en erkent dat zij onvoldoende maturiteit geniet, geen verantwoordelijkheidszin heeft, en weinig waarden en normen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook duidelijk dat de duurzame oplossing bij de moeder wordt bepaald, enkel en alleen omdat zij daar een familiaal netwerk heeft dat haar kan helpen, en die onder hetzelfde dak zouden wonen.

Het ouderlijk huis aan de (...) wordt namelijk vastgelegd als duurzame oplossing, waar verzoeksters moeder samenwoont met verschillende familieleden. Deze zouden volgens verwerende partij kunnen inspringen waar verzoeksters moeder tekortschiet.

Deze motivering is echter om verschillende redenen gebrekkig.

3.1.1. Uit de uitgevoerde family assessment blijkt ten eerste dat verzoeksters moeder niet langer onder hetzelfde dak woont dan deze familieleden op wiens hulp zij beroep zou moeten doen.

Verzoeksters moeder vertelde dat ze sinds vier jaar een partner zou hebben, J.(...) M.(...), bij wie zij eigenlijk de facto inwoont:

"Volgens moeder Marisa is zij nu vrijwel elke dag bij haar vriend J.(...) aan huis en gaat zij er bij de familie aan de (...) op bezoek. Zij blijft niet echt meer slapen. " (SARP onderzoek p.7)

Volgens verzoeksters moeder woont zij bijgevolg thans feitelijk samen met haar vriend J.(...), die haar ook verzorgt en onderhoudt.

Verwerende partij gaat aldus kennelijk onzorgvuldig te werk, wanneer zij oordeelt dat verzoeksters moeder gelokaliseerd wordt in het ouderlijk huis aan de (...).

Verzoeksters moeder woont daar de facto namelijk niet meer.

Verzoekster wenst op te merken dat zij deze partner slechts één keer vluchtig gezien heeft in Suriname. Zij hebben elkaar niet gesproken, slechts een korte begroeting. Verzoekster weet zijn naam niet, of hij nog kinderen heeft, waar hij woont of bij wie. Verzoeksters moeder heeft geen enkele poging gedaan om hem aan haar dochter voor te stellen, of om ervoor te zorgen dat ze elkaar leerden kennen. Nochtans bevond verzoekster zich gedurende twee jaar van deze inmiddels vier jaar durende relatie in Suriname. Ook heden, wanneer verzoekster met haar moeder belt, krijgt zij geen informatie over diens partner. Dit vormt eveneens een frappant voorbeeld van de manier waarop verzoeksters moeder met haar dochter omgaat, en het gebrek aan belang dat zij aan haar dochter en diens welzijn hecht.

Het is in ieder geval onduidelijk wat er met verzoekster zal gebeuren indien zij moet terugkeren naar Suriname. Mogelijk zal verzoekster terechtkomen bij haar familieleden in haar ouderlijk huis, zonder haar moeder. Hierbij is er echter geen sprake van een hereniging met de ouders in de zin van artikel 9 en 10 van het IVRK, en dient een andere afweging te gebeuren van het hoger belang en de duurzame oplossing voor verzoekster.

Zoals verder zal worden aangetoond, is het hoogst twijfelachtig dat de familieleden deze permanente zorg op zich zullen nemen. De kans is bijgevolg ook bestaande dat haar moeder haar zal (moeten) meenemen naar het huis van haar vriend, waarbij het onduidelijk is in welke omstandigheden zij daar terecht zal komen, en of daar eveneens een netwerk zal zijn om de tekortkomingen van verzoeksters moeder op te vangen.

De concrete thuissituatie in geval van terugkeer dient aldus minstens degelijk te worden onderzocht in het kader van het bepalen van het hoger belang van verzoekster, en de duurzame oplossing voor haar. Hiertoe kon onder andere een huisbezoek op de nieuwe woonplaats van verzoeksters moeder dienstig zijn, net als een gesprek met J.(...).

Verwerende partij heeft dit echter compleet nagelaten, waardoor het gevoerde onderzoek kennelijk gebrekkig is.

Er werd zelfs niet eens gevraagd aan verzoeksters moeder waar en op welke manier de zorgen voor verzoekster opnieuw zouden worden opgenomen. waar zij zou wonen en bij wie. Verwerende partij gaat ervan uit dat verzoeksters moeder terug thuis zal gaan wonen, maar gelet op haar geschiedenis en huidige situatie, is dat hoogst twijfelachtig.

Zeker na de duidelijke boodschap van verzoeksters moeder dat zij eigenlijk niet meer bij haar familie inwoont, diende verwerende partij zich ervan te vergewissen naar welke omstandigheden verzoekster zou terugkeren in Suriname.

Door dit niet te doen, ging zij hoogst onzorgvuldig te werk, en is de motivering in de bestreden beslissing in elke hypothese gebrekkig.

3.1.2. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat verzoekster effectief nog een band heeft met haar moeder. Zij bellen elkaar regelmatig en missen elkaar. Er kan echter niet geconcludeerd worden dat er sprake is van een gezonde moeder/dochter relatie, op basis waarvan het automatisch in verzoeksters belang is om met haar moeder herenigd te worden. Verzoeksters moeder vervult namelijk geen moederrol ten aanzien van haar dochter.

Zoals supra reeds aangetoond zorgde verzoeksters moeder meer niet dan wel voor haar.

Zij liet verzoekster, een kind van op dat ogenblik acht jaar en jonger, dikwijls alleen thuis achter om zelf op stap te gaan. Daarbij bekommerde zij zich niet of het schoolwerk van verzoekster gedaan was, of zij avondeten had gegeten, of zij op tijd ging slapen, ...

Zeker op deze jonge leeftijd, dient verzoekster veiligheid en geborgenheid te kunnen vinden bij haar moeder. Verzoekster werd echter aan haar lot overgelaten. Deze moederrol werd niet opgenomen door verzoeksters eigenlijke moeder, maar werd integendeel opgenomen door haar tante N.(...).

Het is onbegrijpelijk hoe op basis van de concreet beschikbare informatie kan worden besloten dat er sprake is van een gezonde moeder/dochter relatie, en dat verzoeksters moeder voor verzoeksters komt naar België steeds de verantwoordelijkheid voor haar dochter heeft gedragen, in het bijzonder nu alle elementen in het dossier op het tegendeel wijzen.

De eventuele affectieve banden tussen verzoekster en haar moeder kunnen geen afbreuk doen aan de harde realiteit: dat verzoeksters moeder eenvoudigweg niet in staat noch bereid is om de zorg voor haar dochter op te nemen. Het louter bestaan van een affectieve relatie is onvoldoende om te besluiten tot het ook bestaan van adequate zorg en opvang bij terugkeer naar Suriname.

3.1.3. Ten derde is het familiaal netwerk in Suriname ook niet daadwerkelijk bereid om verzoekster terug op te vangen.

In het kader van de family assessment werden enkel verzoeksters ouders, haar grootvader en haar tante (...) gehoord.

Verzoekster werd in het verleden echter niet opgevangen door deze familieleden.

Zij werd verzorgd door haar tante N.(...), tot die naar België vertrok. Na diens verhuis kon zij nog altijd rekenen op financiële en materiële steun van N.(...). N.(...) zorgde er vervolgens voor dat haar broer (...) met diens gezin in het bijgebouw van het ouderlijk huis ging wonen. Zij maakten 's avonds een beetje extra eten, zodat verzoekster altijd een avondmaal had.

Waar verzoeksters moeder tekortschoot, werd dit hoofdzakelijk opgevangen door tante N.(...) (later vanop afstand), en oom (...) en diens gezin voor de praktische bekommernissen.

Oom S.(...) werd echter niet gehoord in het kader van de family assessment. Het is onduidelijk of verzoekster op een zelfde ondersteuning zou kunnen rekenen bij een terugkeer naar Suriname, of oom (...) van plan is nog lang in dezelfde woning te blijven, wat diens opvattingen zijn over een eventuele terugkeer van verzoekster,

De enige familieleden die wel gehoord werden, zijn de familieleden die nooit daadwerkelijk de zorg hebben opgenomen voor verzoekster, en dit op basis van hun verklaringen in de toekomst ook niet van plan zijn. Verzoeksters grootvader (...) geeft aan dat hij de zorg voor verzoekster niet zal opnemen. Hij verwijst expliciet naar de moeder die haar levensstijl enorm zal moeten aanpassen en haar verantwoordelijkheid zal moeten opnemen voor haar dochter. Hij drukt tevens zijn bezorgdheid uit dat moeder M.(...) hier niet in zal slagen, en dit serieuze problemen zal opleveren. Hij gaf zelfs aan dat zijn oudste dochter N.(...) hem op zijn beurt hielp bij de opvoeding en dagelijkse zorgen van zijn andere kinderen, na het vertrek van zijn echtgenote naar Frans-Guyana.

Indien verzoeksters grootvader reeds hulp nodig had van zijn dochter om voor zijn eigen kinderen te zorgen, kinderen die thans nota bene volwassen zijn óf bij N.(...) in België wonen, kan onmogelijk worden aangenomen dat dit voor verzoekster anders zou zijn. Hij verklaarde op geen enkel moment dat hij bereid was verzoekster te verzorgen en haar opvoeding over te nemen.

Verzoeksters tante (...) stelt eveneens dat niemand verzoekster in Suriname zou kunnen opvangen. Verzoeksters moeder zou de zorg niet op adequate wijze aankunnen, en zou zelfs blij zijn dat ze niet voor verzoekster moet zorgen op dit moment. Zij geeft aan dat de familie verzoekster niet op straat zal laten staan indien zij terug voor de deur staat, maar het louter bieden van onderdak kan onmogelijk worden gelijkgesteld met een zorgnetwerk dat bereid en in staat is om adequate opvang te bieden voor verzoekster.

Dit geldt in het bijzonder nu niet kan worden aangenomen dat verzoeksters moeder ook nog steeds in dezelfde woning verblijft. Verzoeksters situatie in Suriname is thans fundamenteel anders dan toen zij vertrok. Verwerende partij diende dan ook een individueel en concreet onderzoek te voeren naar de omstandigheden waarin verzoekster terecht zou komen bij terugkeer naar Suriname.

Het gevoerde onderzoek is aldus fundamenteel gebrekkig, en op basis van de resultaten kan niet gegarandeerd worden dat verzoekster adequate opvang en verzorging zal krijgen bij terugkeer. Verwerende partij diende zich er integendeel van te verzekeren dat de personen die voorheen de zorg voor verzoekster opnamen, hiertoe nog steeds bereid en in staat zijn. Dit werd in casu volledig nagelaten.

3.2. Verwerende partij erkent voorts in de bestreden beslissing dat er sprake is van een moeilijke economische situatie in Suriname. Verzoeksters moeder zou echter kunnen rekenen op de financiële steun van haar zus N.(...) vanuit België.

Er wonen erg veel personen in het ouderlijk huis, en elk 'gezin' deelt één slaapkamer.

Verzoekster sliep met haar moeder zelfs in hetzelfde bed. Zoals supra opgemerkt is het onduidelijk of verzoekster zal terugkeren naar haar ouderlijk huis, dan wel of zij moet intrekken bij haar moeder en diens nieuwe vriend. Het is onduidelijk in welke omstandigheden zij daar zou leven.

Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoekster samen met haar moeder in het ouderlijk huis zou wonen, gaat verwerende partij te kort door de bocht door te stellen dat verzoeksters familie in de toekomst kan blijven rekenen op de financiële steun van de tante, zolang dit nodig is.

Verwerende partij gaat hierbij uit van een hypothetische situatie waarbij de tante van verzoekster in staat blijft om op regelmatige basis geld en andere spullen over te maken.

Verzoeksters tante N.(...) gaf reeds aan dat ze probeerde te vermijden om geld te sturen, omdat verzoeksters moeder dit geld aan zichzelf uitgaf. Zij verklaarde letterlijk dat verzoeksters moeder nog eerder nieuwe kleren voor zichzelf zou kopen, dan een warme maaltijd voor haar dochter. Om deze reden stuurde N.(...) eerder schoolgerief, kinderkledij of speelgoed op, en enkel geld als het niet anders kon. Financiële hulp vanuit België is uiteraard weinig dienstig, indien deze hulp niet wordt aangewend voor verzoeksters verzorging.

Bovendien heeft N.(...) niet alleen verzoekster, maar ook haar twee eigen kinderen én haar twee jongere broers ten laste. Zij is het enige gezinshoofd en moet in totaal in het levensonderhoud van zes personen voorzien. Daarbovenop helpt zij ook haar andere familieleden in Suriname wanneer zij dit nodig hebben, bijvoorbeeld bij grote medische kosten.

Deze situatie weegt financieel enorm zwaar op N.(...). Dit vormde dan ook één van de redenen voor de verhuis van verzoekster naar België. Het is goedkoper om een extra mond te voeden in huis, dan vanop afstand financiële ondersteuning te blijven bieden.

Dit geldt des te meer gelet op de huidige economische situatie in Suriname. Er is sprake van een snel stijgende inflatie, en de prijs van levensmiddelen gaat pijlsnel de hoogte in.

Met daarbovenop de gevolgen van de COVID-19 pandemie, is er thans sprake van een economische en financiële crisis in Suriname.

Bij wijze van voorbeeld kan gewezen worden op volgende passages:

"Volgens Winston Ramautarsing, voorzitter van de Vereniging van Economisten in Suriname, heeft zeker de helft van de Surinaamse bevolking extra inkomsten nodig om rond te kunnen komen. Dat wordt nog erger nu de economische situatie verslechtert.

Productprijzen stegen dit jaar met meer dan 25 procent. Bovendien raken sommige mensen tijdelijk werk kwijt door de coronacrisis. Scholen zijn dicht, markten gesloten en supermarkten op gezette tijden geopend. Verarming is onafwendbaar. [...]

Een Amerikaanse dollar kost nu 13 Surinaamse dollar. Tien jaar geleden was dat nog 3 SRD en drie maanden geleden 9 SRD. Kortom: importeurs moeten in feite meer geld betalen om producten te kunnen importeren. En dat voelt de burger, want dat wordt doorberekend in de prijzen in de supermarkt. [...]

De prijzen in de supermarkten blijven alsmaar stijgen, want de inkopers anticiperen op een verder stijgende wisselkoers, zegt Ramautarsing. Zij denken: als de koers met tien procent stijgt; ga ik meer moeten betalen, dus ik moet mijn prijzen alvast verhogen. Ze berekenen marges op basis van verwachting in plaats van het verleden. De prijzen zijn nu exorbitant. [...]

De koopkracht daalt maar en daalt maar. De overheid kan dat niet compenseren, want er is zo'n 400 miljoen tekort op jaarbasis en mensen kunnen het fysiek niet aan nog meer te gaan werken. Tegelijkertijd worden producten nog steeds duurder. Verarming is dan onafwendbaar.

Zeker de helft van de bevolking heeft een laag inkomen en daarom extra inkomen nodig, legt Ramautarsing uit. Daalt de koopkracht, dan kom je bij deze groep echt letterlijk aan hun brood. Mensen die minder dan 5000 SRD verdienen, hebben het zwaar, zegt hij.

Eigenlijk moet je het zo zien. 4000 SRD is nu ongeveer 300 dollar waard. En dat terwijl de prijzen in Suriname ongeveer even hoog zijn als in Nederland. Van 300 dollar kun je heel weinig kopen in Nederland, en dus ook in Suriname.

Sommige mensen moeten daardoor zelfs hun normen en waarden opzij zetten, vertelt R.(...). Hij noemt een voorbeeld van een man die toestemming moest geven om zijn vrouw te laten 'overwerken' en door de baas 's avonds thuis te laten brengen. Je weet wat daar gebeurt, maar de man kijkt weg omdat ze het geld nodig hebben. Het gezin moet eten. Corruptie, criminaliteit en prostitutie verergeren.//x

Verzoeksters familie woont in een huurwoning, en komen steeds minder gemakkelijk rond. N.(...) voelt zich als oudste dochter heel verantwoordelijk voor haar familieleden, en probeert hen zo goed mogelijk te helpen. Er kan onmogelijk van haar worden verwacht dat zij haar zus onderhoudt, zolang zij dit nodig heeft.

Verwerende partij gaat hier volledig aan voorbij en houdt in de bestreden beslissing geen rekening met de realiteit.

4. Gelet op al het voorgaande kan onmogelijk besloten worden dat er garanties zijn op adequate opvang in het land van herkomst, noch dat een terugkeer naar Suriname verenigbaar is met verzoeksters hoger belang.

Zoals supra reeds opgemerkt, voorziet artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag een uitzondering op het recht van een kind om samen te leven met zijn of haar ouders, namelijk wanneer deze hereniging niet in het hoger belang van het kind is. Dit principe wordt bevestigd in General Comment N° 6 van het VN Kinderrechtencomité. Paragraaf 13 van deze General Comment maakt gezinseenheid expliciet ondergeschikt aan de belangen van het kind.

Voorts blijkt ook uit artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag dat de belangen van het kind steeds de eerste overweging dienen te vormen. Dit artikel heeft niet enkel een interpretatieve waarde, zoals de General Comment N° 6, maar heeft ook een rechtstreekse werking. Ook artikel 24.2 van het Handvest

van de Grondrechten van de Europese Unie bevestigt dat de belangen van het kind een essentiële overweging vormen.

Dit artikel, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn.

Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

1 RTL NIEUWS, 60 uur per week werken, veel Surinamers hebben geen keus: 'Het is echt overleven', 29 maart 2020, <https://www.rtlnieuws.nl/nieuws/buitenland/artikel/5061441/suriname-leven-duur-economische-crisiswisselkoers-dollar-euro>. Zie ook DAGBLAD SURINAME, Studenten maken zich zorgen over hoge kosten studieverloep en levensonderhoud, 31 juli 2021, <https://www.dbsuriname.com/2021/Q7/31/studenten-makenzich-zorgen-over-hoe-kosten-studieverloep-en-levensonderhoud/>; SURINAME HERALD, Simons: "het gaat minder goed met u dan de afgelopen 10 jaar", 12 oktober 2021, <https://www.srherald.com/suriname/2021/10/12/simons-het-gaat-minder-goed-met-u-dan-de-afgelopen-10-jaar/>; NEW YORK TIMES, Economie Crisis Prompts a Showdown and a Shutdown, in Suriname, 25 maart 2020, <https://www.nytimes.com/2020/03/25/world/americas/suriname-economic-crisis.html>. Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

"1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)".

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing maakt immers een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn).

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013, het volgende:

"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention.

The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child, 1 and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context."

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation."

"32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the 2 Committee on the Rights of the Children, 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary

consideration (art. 3. para. 1)\ 29 mei 2013. child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child."

Ook artikel 24.2 van het Handvest en het hoger belang van het kind brengen dus een onderzoeksplicht met zich mee. Zoals rechters M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient rekening te worden gehouden met factoren zoals de leeftijd, het geslacht, de bijzondere kwetsbaarheid, de fysieke en mentale gezondheid, het verblijf in een pleeggezin, het opleidingsniveau en de sociale omgeving van die minderjarige.

Het VN Kinderrechtencomité voegt daaraan toe dat eveneens de veiligheid, socioeconomische situatie en andere levensomstandigheden in rekening moet worden gebracht, evenals het bestaan van een zorgnetwerk, het standpunt van het kind, het niveau van integratie in het gastland, het recht om de identiteit te behouden, en de wenselijkheid om de opvoeding van het kind voort te zetten in diens etnische, religieuze, culturele en linguïstische achtergrond (cf. supra).

Indien deze oefening gemaakt wordt voor verzoekster, dient te worden opgemerkt dat zij omwille van haar zeer jonge leeftijd (thans 10 jaar oud) bijzonder kwetsbaar is. Er is een duidelijke en bewezen verwaarlozing door de moeder, die op geen enkel moment een moederrol heeft opgenomen ten aanzien van haar dochter.

Verzoekster wil niet gaan inwonen bij een man die zij niet kent, en tegelijk is er in haar ouderlijk huis niemand die de zorg voor haar kan en wil opnemen. Verzoekster zat vaak alleen thuis, en werd over het algemeen aan haar lot overgelaten. De socio-economische omstandigheden waren al vrij slecht toen verzoekster vertrokken is uit Suriname. Gelet op de recente ontwikkelingen is de financiële draagkracht van verzoeksters familie in Suriname alleen maar verslechterd.

De enige persoon die zich wel iets aantrok van het lot van verzoekster, is N.(...). Zij vormt de enige zorgfiguur voor verzoekster, en fungeert eveneens als pleeggezin via Pleegzorg Vlaanderen. In Suriname is er niemand die daadwerkelijk de zorg voor verzoekster wil opnemen, zelfs indien zij daartoe in staat zouden zijn.

Verzoekster wordt in België daarentegen erg goed omringd, en blijft tegelijkertijd in haar eigen familiale context. Er is geen sprake van een verandering van cultuur, taal, achtergrond of zelfs familiebanden. Zij zal desgewenst steeds contact kunnen blijven houden met haar moeder, en ook de overige banden met Suriname zullen altijd behouden blijven. Zij wordt goed verzorgd door haar tweede moeder'.

Verzoekster heeft een zeer sterke band met haar tante N.(...). Zij voelt zich er veilig, wordt er goed verzorgd, en maakt volledig deel uit van haar gezin. Haar familieleden met haar tante gaat verder dan de 'gewone' tante-nicht relatie, nu verzoeksters tante eveneens als pleegmoeder fungeert, en lijkt eigenlijk meer op een moeder-dochter band dan de relatie met haar daadwerkelijke moeder (zie ook verklaring tante R.(...) en grootvader A.(...) in SARP onderzoek).

In België is verzoekster voorts goed geïntegreerd. Zij gaat naar school en volgt toneellessen, heeft een grote vriendenkring uitgebouwd, en durft voorzichtig toekomstplannen te maken.

Het is duidelijk dat verzoekster een effectief gezins- en privéleven heeft uitgebouwd in België, dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Verzoekster zelf is formeel dat zij bij haar tante N.(...) wil blijven wonen. Als ze absoluut moet terugkeren naar Suriname, gaat ze nog liever terug naar haar ouderlijk huis, waar ze eigenlijk vaak alleen zat, dan dat ze bij haar moeder en diens partner moet gaan inwonen. Van alle familieleden die verzoekster heeft, is tante N.(...) degene die het best geplaatst is om de zorg voor haar op te nemen, en de enige die hier ook daadwerkelijk toe bereid is.

Op basis van al bovenstaande elementen is het duidelijk dat het niet in verzoeksters hoger belang is om terug te keren naar Suriname. Verwerende partij deed - hoewel zij hiertoe verplicht is - echter geen enkel onderzoek naar verzoeksters hoger belang en bracht dit op geen enkele manier in rekening bij het nemen van de bestreden beslissing.

Ook uw Raad oordeelde in het verleden als volgt:

"Zelfs rekening houdend met deze gegevens kan de Raad evenwel enkel vaststellen dat verwerende partij in casu uitgaat van een veronderstelling dat een opvang door de ouders mogelijk is, doch zonder dat blijkt dat concreet werd nagegaan of er garanties voorliggen voor een adequate opvang door de ouders. De enkele vaststellingen dat de minderjarige tot eind 2011 bij haar ouders verbleef, de ouders van de minderjarige zijn geïdentificeerd en dat er af en toe nog contact is tussen de minderjarige en diens ouders, kan in casu in redelijkheid nog niet volstaan als garantie dat de ouders de minderjarige adequaat kunnen opvangen, te meer gelet op het gegeven dat zij de minderjarige op dertienjarige leeftijd - en gelet op deze jonge leeftijd in een bijzonder kwetsbare toestand - achterlieten in België.

[...] De Raad benadrukt dat de wetgever heeft voorzien dat er een voldoende garantie dient te zijn voor een adequate opvang bij terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen impliceert dat in dit verband voldoende concrete elementen moeten voorliggen.

Bij gebreke aan concrete elementen in de bestreden beslissing of in het administratief dossier omtrent de vereiste garantie op adequate opvang, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verwerende partij in casu enkel is uitgegaan van een vermoeden op dit vlak. Zij ging uit van een vermoeden dat de ouders de minderjarige kunnen opvangen en dit zonder de garantie op een adequate opvang na te gaan en dit rekening houdende met het kind dat de minderjarige intussen heeft met een erkend vluchteling uit Kosovo. Gelet op de aangehaalde wetsbepalingen kan ook geenszins worden aangenomen als zou de bewijslast in deze volledig en enkel op de schouders van de verzoekende partij berusten of als zou verwerende partij op de enkele grond dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet volgens haar niet het bewijs worden geleverd dat de ouders niet in een (adequate) opvang kunnen voorzien, steeds onmiddellijk kunnen besluiten tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging. Hiertoe dienen, overeenkomstig hetgeen de wetgever heeft voorzien, garanties voor te liggen." {RvV, nr. 136 353, 15 januari 2015}

6. Conclusie

Samengevat komt het er op neer dat verwerende partij overeenkomstig artikel 61/14 en artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet moet kunnen garanderen dat er voor verzoekster adequate opvang, verzorging en bescherming voorhanden is in Suriname. De bewijslast ligt hierin bij verwerende partij.

Verwerende partij faalt in de op haar rustende bewijslast. Het uitgevoerde assessment rapport is te beperkt en laat niet toe om te besluiten tot het bestaan van een daadwerkelijk zorgnetwerk in Suriname. Er werd een hoogst onzorgvuldig onderzoek gevoerd, waarbij geen rekening werd gehouden met de nieuwe woonplaats van verzoeksters moeder (en ook diens toekomstplannen niet bevestigd werden), noch werd oom S.(...) gehoord, die eigenlijk als enige van de familie in Suriname nog een beetje bijspijng in de verzorging van verzoekster.

Daarnaast legt verwerende partij de elementen uit het dossier die wel wijzen op een erg problematische thuissituatie te gemakkelijk naast zich neer. Zij erkent dat verzoeksters moeder niet de nodige maturiteit heeft om effectieve zorg voor haar dochter op te nemen, en dat de socio-economische omstandigheden slecht zijn. Desondanks laat zij na om een degelijk onderzoek te voeren, en ervoor te zorgen dat adequate opvang, bescherming en verzorging gegarandeerd is.

Verwerende partij maakt bovendien een verkeerde inschatting van verzoeksters socioeconomische situatie bij terugkeer naar Suriname, en kan niet verwachten dat verzoeksters tante het gezin duurzaam financieel zal ondersteunen nu dit voor haar financieel ook alsmäär moeilijker wordt.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening gehouden met het hoger belang van verzoekster als minderjarige. Er wordt geen onderzoek gedaan naar het hoger belang, noch wordt er een afweging van gemaakt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Omwille van het bovenstaande werden de ingeroepen wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze

duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een enig middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.5. Het bestreden bevel tot terugbrenging vermeldt onder andere de door verzoekster geschonden geachte artikelen 61/14 en 61/18 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als haar juridische grondslagen.

Artikel 61/14 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder :

1° niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) : een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die definitief geïdentificeerd is als NBMV door de dienst Voogdij, ingesteld door Titel XIII, Hoofdstuk VI, " Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen " van de programmawet van 24 december 2002;

2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;

3° voogd : wettelijke vertegenwoordiger van de NBMV, zoals aangewezen door de dienst Voogdij.”

Artikel 61/18 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Verzoekster acht in haar middel ook de artikelen 74/13 en 74/16 van de vreemdelingenwet geschonden. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris *“(b)ij het nemen van een beslissing tot verwijdering” “rekening (houdt) met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*.

Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/16 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel

tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn : 1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige."

In haar middel haalt verzoekster ook de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven aan en citeert zij rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende het 'belang van het kind' in het kader van deze richtlijn en richtlijnen van het VN-Kinderrechtencomité betreffende terugkeer.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de pupil van verzoekster op 18 december 2019 via Schiphol in België toekwam. Er werden voor de pupil drie aanvragen ingediend als familielid van een burger van de Unie, die werden afgewezen. Op 5 oktober 2020 werd de pupil van verzoekster als niet-begeleide minderjarige aangemeld en op 6 oktober 2020 werd verzoekster als voogd aangesteld. Op 12 januari 2021 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/15 van de vreemdelingenwet. De pupil werd op 25 februari 2021 gehoord, zoals voorzien in artikel 61/16 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris gaf op 2 maart 2021 de instructie om de pupil in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie, geldig voor 6 maanden. Op 11 mei 2021 werd een verzoek tot *Family Assessment* gericht aan een advocatenkantoor in Suriname. Op 16 juni 2021 werd het resultaat van het *Family Assessment* ontvangen en op 6 juli 2021 aan verzoekster meegedeeld met de vraag om een reactie te formuleren. Verzoekster maakte op 15 juli 2021 haar opmerkingen over en verzocht op 2 augustus 2021 de verlenging van het attest van immatriculatie met een voorstel voor een duurzame oplossing in België. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 19 augustus 2021 de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

2.7. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing op basis van het geheel van de elementen (de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 januari 2021, het gehoor van 25 februari 2021, het resultaat van de *Family Assessment* + de opmerkingen van de voogd dienaangaande en de aanvraag tot verlenging van het attest van immatriculatie) dat de duurzame oplossing niet in België ligt, maar bestaat in een terugkeer naar Suriname waar de pupil kan worden herenigd met haar moeder. Hierbij wordt het volgende gesteld:

"Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. De vreemdelingenwet dient in eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgische grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Er bestaat geen twijfel dat er nog steeds mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst en dit bij de moeder, B.(...) M.(...) H.(...). Zij is gelokaliseerd (adres: (...) no 38 te Paramaribo) en er is meerdere malen per week contact via videocall (+(...)). Dat de moeder onvoldoende maturiteit geniet, geen verantwoordelijkheidszin en weinig waarden en normen heeft, kan worden aangenomen maar dit feit op zich is onvoldoende om te stellen dat daarvoor de duurzame oplossing niet zou liggen in het land van herkomst. De moeder kan immers rekenen op een uitgebreid familiaal netwerk die allen onder hetzelfde dak wonen in Suriname. Conform artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind is er geen enkele bevoegde instantie die beslist heeft dat een scheiding tussen de ouder(s)

en kind dient opgelegd te worden. Een scheiding met de ouders kan slechts in geval van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling gerechtvaardigd worden. De moeder is nog steeds verantwoordelijk voor de zorg en opvang van haar minderjarige dochter, net zoals zij dit gedaan heeft in het verleden tot aan haar komst naar België met behulp van haar familie. General Comment nr.14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK onderstreept nogmaals het belang van de eenheid van het gezin, die dient hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en benadrukt vervolgens dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden in uitzonderlijke gevallen, hetgeen hier niet aan de orde is.

Met betrekking tot de voorgelegde notariële akte dd. 02/03/2020 waarbij de moeder toestemming geeft aan haar zus om voor haar dochter Ch.(...) te zorgen, dient te worden opgemerkt dat deze geen enkele juridische waarde heeft en aldus op geen enkele wijze het recht op een verblijf in België opent. Evenmin ontslaat deze akte de moeder uit haar ouderlijke macht.

Uit de reactie van de voogd op het onderzoeksrapport ter plaatse evenals als uit haar aanvraag 61/19 blijkt dat socio-economische redenen onder meer aan de basis liggen van de wens tot een verder verblijf in België. Hoewel economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing stelt art. 61/17 uitdrukkelijk dat de gezinshereniging als duurzame oplossing overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden, voorrang krijgt. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien. Dat er sprake is van een moeilijke economische situatie wordt niet ontkend maar dit verantwoordt geen scheiding tussen moeder en kind. Bovendien konden de moeder en haar familie in het verleden rekenen op de financiële hulp van tante N.(...) uit België en kunnen deze nog steeds rekenen op haar hulp. Niets wijst erop dat deze hulp in de toekomst niet kan verdergezet worden.

Hierbij dient toegevoegd dat de moeder sinds 2 jaar werkt als schoonmaakster en sinds +/- 4 jaar een relatie heeft met een zeker J.(...) M.(...), de moeder verzorgt/onderhoudt.

Tenslotte kan, overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet, gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar haar moeder zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Ch.(...) geeft duidelijk aan haar moeder te missen. De moeder verklaart tijdens haar gesprek met het SARP dat ze haar dochter graag ziet en dat ze meermaals per week telefonisch contact hebben met elkaar. Concluderend kan dus gesteld worden dat er sprake is van een gezonde moeder/dochter relatie dewelke perfect kan worden verdergezet in Suriname. Bovendien kunnen moeder en dochter rekenen op een uitgebreid familiaal netwerk, die allen onder hetzelfde dak wonen. Hierbij dient opgemerkt dat ook de tante in België rekent op de hulp van haar familiaal netwerk in België aangaande de opvang van de kinderen hetgeen aantoont dat hulp krijgen/vragen niet abnormaal is. Het gegeven dat ze er een kamer moet delen met haar moeder zal geen probleem vormen in de toekomst gezien ze in België eveneens een kamer deelt met tante N.(...).

Gezien de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van haar verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit het artikel 8 EVRM gezien zij voor haar komst altijd samen met haar moeder in Suriname verbleven heeft en dus weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten bij haar moeder. Dat tante N.(...) een belangrijke rol speelde en nog steeds speelt in haar leven, wordt niet ontkend. Doch weegt dit niet op tegen de moeder/dochter relatie dewelke duidelijk aanwezig is in het gezin."

2.8. In haar middel betoogt verzoekster dat de beslissing voorbarig is omdat er volgens haar onvoldoende garanties zijn inzake adequate opvang en verzorging. Verzoekster schetst de historiek van de pupil en is van oordeel dat de moeder niet bij machte is om de zorg op te nemen en stelt dat de motivering om verschillende redenen gebrekkig is. Hierbij stipt verzoekster aan dat de moeder niet langer onder hetzelfde dak woont dan het familiaal netwerk waarop zij een beroep zou moeten doen en dat de moeder *de facto* inwoont bij haar partner. Bij terugkeer, zo vervolgt verzoekster, zal er geen sprake zijn van een hereniging met de ouders in de zin van de artikelen 9 en 10 van het IVRK omdat de moeder de hulp nodig heeft van haar inwonende familieleden om de zorg voor haar dochter op te nemen. Vervolgens merkt verzoekster op dat de pupil nog een band heeft met haar moeder, maar dat er geen sprake is van een gezonde moeder/dochter-relatie omdat de moederrol werd opgenomen door haar tante N. Verzoekster is van oordeel dat de moeder niet in staat, noch bereid is haar dochter op te vangen bij een terugkeer naar Suriname.

2.9. Verzoekster beoogt in haar middel kennelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad van de voorgestelde duurzame oplossing en de 'garanties op adequate opvang en verzorging in het land van herkomst' van de pupil. De Raad is hiervoor niet bevoegd. In de uitoefening van het hem opgedragen

wettigheidstoezicht moet hij immers nagaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 14 februari 2013, nr. 222.511).

2.10. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, dient de vreemdelingenwet *“in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgische grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst”*. Uit de eigen verklaringen van de tante N., die in België verblijft, tijdens het gehoor van 25 februari 2021, blijkt dat zij in 2019 naar Suriname is gereisd om de nodige documenten te regelen en de migratie van de betrokken minderjarige voor te bereiden. De tante heeft de pupil dus doelbewust in de kwetsbare positie van niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België gebracht. De precieze houding van de moeder van de pupil en van de pupil zelf tegenover deze démarches van de tante, blijft minder duidelijk. Verzoekster lijkt in haar middel van oordeel dat de duurzame oplossing zich automatisch in België zou situeren van zodra er vragen rijzen bij de opvang en de verzorging door de ouder(s) in het land van herkomst. De Raad merkt echter op dat de *“adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid”* in het kader van de *“de terugkeer naar het land van herkomst”* als *“duurzame oplossing”* in de zin van artikel 61/14, 2°, van de vreemdelingenwet niet noodzakelijk dient te worden voorzien door de ouders van de minderjarige, maar dat deze opvang en verzorging desgevallend ook door *“andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties”* kan worden geboden.

2.11. Zoals verzoekster zelf aangeeft, dient voorrang te worden gegeven aan een hereniging met de ouder(s). De Raad stipt op basis van de gegevens uit het administratief dossier aan dat de moeder van de pupil nog steeds *“het éénhoofdig gezag”* over het kind uitoefent (er is geen erkenning langs vaderszijde) en dat een eventuele overdracht van het gezag nooit door de bevoegde gerechtelijke instantie (Kantonrechter in Suriname) werd opgelegd. Zoals terecht in de beslissing wordt gesteld, ontslaat de notariële voogdijvolmacht van 28 februari 2020 de moeder van de pupil niet uit haar ouderlijke macht en opent deze voor de pupil, die net 11 jaar oud geworden is, evenmin een recht op verblijf in België. Verzoekster weerlegt de pertinente vaststelling niet dat er geen juridische obstakels zijn die pleiten tegen een hereniging met de moeder in het land van herkomst en zij brengt geen concrete feiten aan die aantonen dat de moeder van de pupil schade zou hebben toegebracht aan de belangen van haar dochter.

2.12. Verzoekster betoogt nochtans dat een hereniging met de moeder in het land van herkomst het hoger belang van de pupil niet zou dienen. Het enkele gegeven dat de tante N., die in België verblijft, zich als oudste kind van het gezin verantwoordelijk voelt voor haar broers, zussen en hun kinderen, betekent niet automatisch dat het belang van de familieleden, en het ‘hoger belang’ van de minderjarigen onder hen het meest gediend wordt door een duurzame oplossing in België. Verzoekster slaagt er niet in te overtuigen waarom de machtiging tot verblijf in België als duurzame oplossing voor haar minderjarige pupil de voorkeur dient te genieten boven het herstel van de ‘eenheid van het gezin’, waaraan krachtens artikel 61/17 van de vreemdelingenwet de voorrang dient te worden gegeven.

2.13. Verzoekster uit kritiek op de conclusies die uit het *Family Assessment* worden getrokken. De Raad merkt op dat de moeder van de pupil in dit stuk wordt beschreven als een ‘gezellig’ iemand, die houdt van uitgaan, eigenwijs, losbandig, luidruchtig en opvliegend is en weinig verantwoordelijkheidszin tentoonspreidt. Blijkbaar pendelde de pupil en haar moeder geregeld tussen Suriname en Frans Guyana, waar de grootmoeder van de pupil verblijft. De grootvader van de pupil schrijft het pendelen tussen Suriname en Frans Guyana gedurende de prille jeugd van de pupil vooral toe aan de grootmoeder. Vanaf het moment dat de moeder en de pupil vanuit Frans Guyana naar Suriname waren teruggekeerd, toen de pupil 2 jaar oud was, is er volgens de moeder van de pupil en haar grootvader meer stabiliteit gekomen. Voorts blijkt uit de verklaringen dat de moeder voor het vertrek van de pupil uit Suriname voor haar instond, maar dat ook toen de tante N., tot aan haar vertrek, en de andere inwonende familieleden ondersteuning boden. De moeder verklaarde dat zij sinds het vertrek van haar dochter naar België bijna dagelijks telefonisch contact heeft en dat zij, indien haar dochter naar Suriname zou terugkeren, de zorg voor haar dochter terug zou opnemen, met ondersteuning van haar familie.

In weerwil van de beweringen uit het verzoekschrift kan uit de beschikbare gegevens dus niet zonder meer worden afgeleid dat de moeder *“zich in het dagelijkse leven niet echt bekommerde om haar dochter”*, en niet bij machte zou zijn om de zorg voor de pupil op zich te nemen indien de minderjarige naar Suriname zou terugkeren. Uit het *Family Assessment* blijkt dat de moeder zelf verklaarde dat zij bij een terugkeer de zorg voor haar dochter weer zou opnemen, met ondersteuning van haar familieleden. Uit het

Family Assessment blijkt ook dat de moeder van de pupil, tante R. en de grootvader heden vanuit Suriname op frequente wijze contact onderhouden met de minderjarige. Er bestaan dus nog duidelijke bindingen tussen de pupil en de familieleden in het land van herkomst. Het feit dat de moeder van de pupil thans feitelijk samenwoont met haar vriend J. betekent niet dat zij zich niet opnieuw zou vestigen in de ouderlijke woning indien haar dochter zou terugkeren. Het gebrek aan contact tussen de pupil en de nieuwe partner van haar moeder zou volgens verzoekster wijzen op een gebrek aan belangstelling voor het welzijn van de pupil, maar dit wordt niet verder verduidelijkt.

Bij de ondervraagde familieleden in Suriname rijzen er weliswaar bepaalde twijfels of de moeder voldoende beseft dat ze meer tijd zal moeten vrijmaken voor haar dochter, maar ze bevestigen allen dat de familie, die in hetzelfde huis woonachtig is, wel voor de opvang zal kunnen instaan. Alle ondervraagden, ook tante R., bevestigen in het kader van het *Family Assessment* dat de pupil zal worden opgevangen door de familie in geval van een terugkeer naar Suriname. Verzoekster beklaagt zich thans over het feit dat haar oom S. niet werd gehoord bij het *Family Assessment*, hoewel zij dit niet deed toen zij op 14 juli 2021 haar opmerkingen formuleerde. In haar middel bevestigt verzoekster trouwens dat oom S. ook hij mee heeft ingestaan voor de opvang en verzorging van de pupil toen deze nog in Suriname verbleef. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de situatie, zoals ze bestond vóór het vertrek van de pupil, schadelijk was voor de belangen van het kind zodat evenmin kan worden besloten dat een terugkeer tegen deze belangen zou indruisen. Verzoekster toont niet aan dat het standpunt, dat er voldoende en adequate opvang en verzorging aanwezig is, incorrect zou zijn.

2.14. De Raad stelt vast dat verzoekster zowel in de opmerkingen ingevolge het *Family Assessment* als in onderhavig middel bevestigt dat economische drijfveren aan de basis liggen van de migratie van de pupil (Verzoekschrift, pp. 12-14). Verzoekster gaat uitgebreid in op de moeilijke economische situatie in Suriname, waarbij zij enkele internetbronnen citeert. Verzoekster toont echter niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat, *“(h)oevel economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing (...) art. 61/17 uitdrukkelijk (stelt) dat de gezinshereniging als duurzame oplossing overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden, voorrang krijgt. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien. Dat er sprake is van een moeilijke economische situatie wordt niet ontkend maar dit verantwoordt geen scheiding tussen moeder en kind. Bovendien konden de moeder en haar familie in het verleden rekenen op de financiële hulp van tante N.(...) uit België en kunnen deze nog steeds rekenen op haar hulp. Niets wijst erop dat deze hulp in de toekomst niet kan verdergezet worden.*

Hierbij dient toegevoegd dat de moeder sinds 2 jaar werkt als schoonmaakster en sinds +/- 4 jaar een relatie heeft met een zeker J.(...) M.(...), de moeder verzorgt/onderhoudt.(...)” De Raad wijst erop dat verzoekster niet concreet aantoont dat de socio-economische positie van de pupil in België gunstiger zou zijn dan deze waarin het kind in Suriname zou terechtkomen, aangezien de tante in België naast de zorg voor de pupil reeds de verantwoordelijkheid opneemt voor haar 2 eigen kinderen en haar 2 jongere broers. In het middel geeft zij trouwens te kennen dat de situatie financieel enorm weegt op tante N.

2.15. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 24 van het Handvest heeft betrekking op de ‘Rechten van het kind’ en bepaalt het volgende:

“1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Uit deze bepaling blijkt dat het recht van een kind op persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn ouder(s) slechts kunnen worden ingeperkt indien dit tegen het belang van het kind zou indruisen.

Waar verzoekster poneert dat het ‘hoger belang van het kind’ op geen enkele manier in rekening zou zijn gebracht bij het onderzoek of het nemen van de bestreden beslissing, kan zij niet worden gevolgd. Het administratief dossier bevat immers een synthesenota van 3 maart 2021 waarin de ‘*Best Interest Elements*’ worden opgesomd. Uit het geheel van de verzamelde informatie blijkt dat er geen veiligheids- of gezondheidsredenen, noch redenen inzake huisvesting of scholing pleiten tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Tevens blijkt dat de pupil, hoewel ze zich goed voelt in België, haar mama mist,

bij haar mama zou willen wonen en liefst haar mama naar België zou 'toveren'. Uit het *Family Assessment* was ook gebleken dat de moeder ook haar dochter mist. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat er opvang en verzorging aanwezig is bij de moeder en haar familiaal netwerk en dat het in België opgebouwde privé- en gezinsleven, gezien de jonge leeftijd van de betrokkene, niet opweegt tegen de verderzetting van het gezinsleven bij de moeder. Het gegeven dat verzoekster en de tante een andere mening zijn toegedaan en stellen dat een verblijf bij de tante in België het best de belangen van de pupil zou dienen, betekent niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van de elementen uit het onderzoek te concluderen dat de duurzame oplossing bestaat in een spoedige terugkeer naar Suriname waar de pupil met haar moeder kan worden herenigd. Verzoekster citeert een arrest van de Raad (RvV 15 januari 2015, nr. 136 353), maar zij verliest uit het oog dat hiervan geen precedentswerking uitgaat en dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* wel een concreet onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijkheden qua opvang en verzorging en geenszins is uitgegaan van loutere vermoedens.

2.16. De gemachtigde van de staatssecretaris maakt in het licht van het 'hogere belang' van het kind een afweging waarbij het gebrek aan maturiteit en verantwoordelijkheidszin in hoofde van de moeder en het gegeven dat de tante N. een belangrijke rol speelt in het leven van de pupil worden afgewogen tegen de voorrang die moet worden verleend aan de 'eenheid van het gezin' en de opvang- en verzorgingsmogelijkheden in het uitgebreide familiale netwerk in Suriname. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door te besluiten dat de elementen die door haar werden aangebracht niet opwegen tegen de moeder/dochter-relatie die in het gezin duidelijk aanwezig is waardoor de duurzame oplossing zich niet in België situeert, maar bestaat in een terugkeer van de pupil naar haar land van herkomst.

2.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 24 van het Handvest, noch van de artikelen 61/14, 61/18, 74/13 en/of 74/16 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet berust op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of niet zou zijn gestoeld op een deugdelijk onderzoek. Een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN